

שירת העבדים | אמיר נוה

חלק ראשון

דמיינו בועת סבון ותוכה המין האנושי כולו.

- אם עוצמים עיניים מול השמש רואים צבע כתום.
- רוב האנשים עוצמים עיניים, לכן העולם בציור כתום.

מה שמעניין במטרונום זה שאם מפעילים כמה מטרונומים במקביל על אותו מצע הם מסתנכרנים תוך כמה דקות. ככה נקבעת האסתטיקה של המין האנושי. זה לא שהאחד מדביק את השני בתקתוק שלו, אלא שהמצע מגדיר את התקתוק המשותף. הפרט נכנע לחוקיות של הפעימה המשותפת, זה מדבק כמו קדחת. מגפות מבהירות משהו על כך שאנחנו חלק מדבר גדול יותר. אורגניזם אנושי אחד חולה. להקה עצומה של ציפורים מפלסטיק זזות יחד בסדר מופתי ובלי יכולת להתנגד לכך שהכל חד-פעמי ונע מכוח עצמו.

בכדי לפתח תקתוק פרטי עדיף לא להתחבר לשום מצע.

הגמוניה היא מצע שקרי כי היא לא נתפסת כאידיאולוגיה.

גישה אמנותית קובעת אסתטיקה.

העולם מחולק לצרכני תרבות ובני תרבות.

בני תרבות הם פראי אדם בעיניהם של צרכני תרבות

חלק שני

- אם פוקחים את העיניים מול השמש יש ריק.
- בריק יש הכל חוץ מעקבות.

סיי טוומבלי היה מבין את זה.

רותקו לא יכל לחזור לצייר פיגורטיבי (מתייחס לדברים של מ. גרשוני). המשוואה היא לא בין מוות לסגנון כזה או אחר של ציור, אלא מוות מול ההפסקה של אמנות באופן מוחלט.

כתמים של צבע נושמים מהקצוות.

במקרה של קווים אפשר לראות תשוקה דומה לזו של צמרות עצים לגבוה. וקו ללא מקור ימות ברגע שכלי הכתיבה ייפרד מהמצע.

הבהרה: רגש במקרה של מתיחת קווים הוא הד ולא מקור. קו מתחיל להימתח ממקור, כלומר ממימד אחר.

יש אמנים שמשקרים ומתחילים מחוץ לבד עצמו.

אדם שהורס את עצמו הוא לא אדם מעניין.

כל אדם הוא שקף של האירועים, המחשבות, הרצונות והתשוקות שיש בו, ואם מניחים את השקפים של כל בני האדם זה על גבי זה המכנה המשותף הרחב ביותר יהיה הרס עצמי.

במקרה כזה אידיאולוגיה היא פריווילגיה של החלש, כמו העיוורון שלכם מול האפוקליפסה.

שאלה: מה קורה לאורגניזם אנושי שרוב הפרטים שמרכיבים אותו מאופיינים בהרס עצמי?

תשובה: אורגניזם אנושי שמחזיק בתוכו אתכם ואת כל הפרטים האנושיים כולם מבין שהרס עצמי הוא מצב הקיום האפקטיבי ביותר עבורו על כדור הארץ. וכך הוא נוהג בעצמו, כלומר בנו.

לבד מול כל העולם, כמו בכל סוף. אתה מרגיש נחש ארוך מקיף את צווארך נתלה על כתפיק ולוחש לאט בלשונו ישר אל תוך אוזנך על כל צורתה הרחמית מילים חדשות שלא הכרת על תחילת אפוקליפסה. כשתתעורר ממש בקרוב תגלה שאינך יכול יותר להסתפק בנחמה המדומה שמציעה לך הציוויליזציה.

חלק שלישי

האמת מתחילה מהאמצע ובסוף יש אין /

אין מוות.

אמצע

דרך האוזניים / דרך העיניים / דרך האף / דרך הרגליים / דרך איברי המין / דרך הבטן / דרך החלקים הפנימיים כולל הוורידים / העורקים / הדם / הריאות / הציפורניים / השיערות בחלק העליון של קצה הרגל / המרפק / הלחיים / החלק המחובר בין הגרון ללשון, נקרא לו מרכז הלוע. משם אפשר להרגיש כמו דחף הקאה שמבקש לפלוט את כל האירועים שעתידיים להתרחש והם כתובים בהווה כמעט בבירור.

זהו גלגולו של עבד פרט בתוך אורגניזם עבד בעיצומה של תקופה אפוקליפטית.

משיחת מכחול, קו דק בעיפרון או מחשבה הם כוח שבוחן את הלגיטימיות להתקיים. כמו כוחו של האורגניזם להשמיד את עצמו.

זה יכול להיות יפה לתת למשהו חיצוני (נניח תשוקה) להסיט אותך מהקו, עד שזה נהיה דפוס שחוזר על עצמו לכדי לופ. מי שרואה את זה מבין שהשיטה תמיד מפשיטה מהפלא. ורק יצירה היא מוחלטת בבחירה לוותר על החופש לבחור. מי שהתאבד הבין את זה ורק מי שבתוך הפרדוקס מבין כמה זה פשוט.

יוזף בויס הבין את זה, אני מעדיף את אנדי וורהול בגלל שהיה נביא והנבואה שלו מגיעה מהנצח. הנבואה של דושאן מגיעה מתקופת חייו.

רקע בציור זו מחשבה תוקפנית. אביבה אורי הבינה את זה.

עד לרגע מסוים ניתן להוכיח שהעולם עגול, בכתיבה על אמנות עולה האפשרות שהוא שטוח.

צריך עוד פרדוקס בשביל להבין את זה.

טקסט של אדם חיצוני בתערוכה הוא לרוב הרס של רוח האמן.

ארכיטקטורה של הרס מלאה בהכי הרבה פוטנציאל. אפשר ללמוד איך להרוס "יפה" בתנאי שמוותרים על הטכניקה, בתנאי שמוותרים על הכל. אבל אז אין שפה ויש צורך למות ורק האמנות משחררת מהצורך הזה וחיי יצירה הם ויתור תמידי על הצורך ליצור.

חלק אחרון

שירת העבדים

תפסיק ליצור תפסיק לרצות ליצור תפסיק להיות אדם או אדם יוצר תפסיק לכתוב מחשבות, גם לא בחול. יצירה היא חבלה בצורך, היא זלזול תמידי בכל קו, כתם, בכל צליל ומחשבה. אדם יוצר רק מצרכיו הבסיסיים ביותר.

זו שירת העבדים.

אפשר להבין ממנה רק פרגמנטים והם מעלים שתי שאלות מרכזיות:

האם אנחנו עבד אורגניזם שלם על מצע שהוא כדור והמכנה המשותף בינינו הוא הרס עצמי?

במה נמדד עבד?

יש תשובה אחת להכל:

עבד אורגניזם שלם מורכב מבני אדם בעלי הרס עצמי מבין שזה המצב המועדף, ולכן הוא הורס את עצמו. כך או אחרת אין כוח בעולם שיכול לעצור דחף של אורגניזם שרוצה להרוס את עצמו או דחף של עבד לשיר.

עבד טוב נמדד בשירה שלו.